

Skatteministeriet

9. december 2019
J.nr. 2019 - 3365

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 64 - Forslag til Lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skatteindberetningsloven og lov om en aktiv beskæftigelsesindsats (Kommunalt ejede forsyningsvirksomheders valg af privat inddrivelse, restanceinddrivelsesmyndighedens overvæltning af omkostninger på skyldner ved brug af privat inkassator til inddrivelse i udlandet, ophævelse af fradragsret for renter af fordringer under inddrivelse samt forældelse m.v. i genoptagelsessager på inddrivelsesområdet m.v.).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 18 af 5. december 2019.

Morten Bødskov

/ Annemette Ottosen

Spørgsmål

Ministeren bedes kommentere præsentationen fra foretræde den 5. december 2019 fra DANVA, Dansk Energi, Dansk Fjernvarme og Dansk Affaldsforening, jf. L 64 - bilag 8.

Svar

1. DANVA, Dansk Energi, Dansk Fjernvarme og Dansk Affaldsforening udtrykker forundring over, at den foreslåede ordning for de kommunalt ejede forsyningsselskabers valg af privat inddrivelse reelt er et engangstilbud, og finder, at den foreslåede ordning mangler fleksibilitet.

Kommentar

Det er fundet nødvendigt at fastsætte en bindingsperiode på 3 år for et valg af privat inddrivelse og afskære muligheden for løbende til- og fravalg af privat inddrivelse, fordi det er en omkostningstung proces at til- og afkoble fordringshavere fra Gældsstyrelsens inddrivelsessystemer, PSRM og DMI. Ved en mulighed for løbende til- og fravalg af privat inddrivelse vil det være vanskeligt for Gældsstyrelsen og fordringshaverne at have et fuldstændigt overblik over, hvilke fordringer der har været undergivet henholdsvis offentlig og privat inddrivelse.

Hvis et kommunalt ejet forsyningsselskab efter en treårig periode med privat inddrivelse vælger at gå tilbage til offentlig inddrivelse, vil der i princippet skulle indgås en (ny) fordringshaveraftale og gennemføres en tilkobling til Gældsstyrelsens nye inddrivelsessystem, PSRM, i en proces, der både skal sikre, at systemerne rent teknisk kan kobles til hinanden, og at fordringerne lever op til datakvalitetskrav m.v. med henblik på at sikre en lovlig inddrivelse. Ved tilkoblingen skal der således være styr på de fordringstyper, som PSRM skal kunne understøtte inddrivelsen af.

Herudover vil det skulle sikres – maskinelt og/eller manuelt – at alene fordringer, der er opstået efter skæringsdatoen for omvalget, kan modtages til inddrivelse i Gældsstyrelsen. Samme fordring må således ikke være under både offentlig og privat inddrivelse. Et sådant ansvar vil primært påhvile forsyningsselskaberne, men risikoen for fejloversendelser øges, hvilket kan føre til efterfølgende oprydning og returnering af fordringer fra Gældsstyrelsen, der i et sådant tilfælde vil skulle bruge ressourcer på at håndtere denne opgave.

2. De fire brancheorganisationer finder, at der med den foreslåede ordning ikke vil være nogen ligestilling mellem kommunalt ejede og privatejede forsyningsselskaber. Den foreslåede fastholdelse af udpantningsretten gennem henvisningen til § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har således skabt juridisk usikkerhed om, hvilke omkostninger der vil kunne overvæltes på skyldneren, hvis et kommunalt ejet forsyningsselskab vælger at skifte til privat inddrivelse.

Kommentar

Den foreslåede ordning med bl.a. fastholdelsen af den såkaldte udpantningsret, der i dag er tillagt alle offentligretlige fordringer, er udtryk for et kompromis mellem på den ene side den ønskede ligestilling med privatejede forsyningsselskabers inddrivelse og på den

anden side et ønske om ikke at påføre skyldnerne væsentligt flere inddrivelsesomkostninger.

Når et privatejet forsyningsselskab ikke kan få en skyldner til frivilligt at betale sin gæld til forsyningsselskabet, vil en tvangsinddrivelse alene kunne ske via fogedretten. Det vil kræve, at der forinden tilvejebringes et særligt grundlag for gælden i form af f.eks. en dom, eller at der indgås et forlig med skyldneren om gælden. Rimelige og relevante omkostninger til at tilvejebringe det særlige grundlag for gælden, f.eks. et forlig, vil kunne overvælttes på skyldneren, fordi gælden er privatretlig.

Kommunalt ejede forsyningsselskabers offentligretlige fordringer er derimod tillagt udpantningsret, hvilket indebærer, at disse fordringer umiddelbart kan inddrives gennem udlæg, uden at der forinden skal tilvejebringes et særligt grundlag, f.eks. i form af et forlig med skyldneren eller en dom for gælden. Hvis disse fordringer skulle inddrives privat via fogedretten, vil også fogedretten umiddelbart kunne foretage udlæg på baggrund af udpantningsretten.

Den ordning, der foreslås i lovforslaget, vil indebære, at et kommunalt ejet forsyningsselskab, der vælger at skifte til privat inddrivelse, vil kunne overvælte rimelige og relevante omkostninger på skyldneren ved udenretlig inddrivelse af fordringen.

Den foreslåede fastholdelse af udpantningsretten ved et kommunalt ejet forsyningsselskabs valg af privat inddrivelse vil medføre, at visse udenretlige inddrivelsesomkostninger ikke vil kunne overvælttes på skyldneren, fordi de ikke kan siges at være rimelige og relevante, hvis de udelukkende relaterer sig til udenretlige inddrivesskridt, der er helt overflødige som følge af udpantningsretten. Det kan f.eks. dreje sig om tilvejebringelsen af et udenretligt skriftligt forlig om gælden. Udpantningsretten vil fjerne behovet for et sådant forlig.

Det er fogedretten, der i sidste ende afgør, hvilke rimelige og relevante omkostninger der kan overvælttes på skyldneren, hvis sagen havner i fogedretten. Dette svarer til, hvad der gælder på det private område for inkasso.

3. Brancheorganisationerne har foreslået en anden model for kommunalt ejede forsyningsselskabers mulighed for at overvælte omkostninger på skyldneren ved valg af privat inddrivelse.

Kommentar

Brancheorganisationerne foreslår, at rentelovens bestemmelse om overvæltning af rimelige og relevante omkostninger ved udenretlig inddrivelse skal gælde, uanset at der er en udpantningsret (dvs. et særligt udlægsgrundlag) for kommunalt ejede forsyningsselskabers fordringer.

Hvis brancheorganisationernes forslag følges, vil et kommunalt ejet forsyningsselskab, der har valgt privat inddrivelse af sine fordringer, kunne overvælte udgifter til at få tilvejebragt et særligt grundlag til at gå i fogedretten. Dette giver dog ikke mening, når kommunalt ejede forsyningsselskabers fordringer allerede har et sådant grundlag i form af udpantningsretten.

Som nævnt ovenfor vil den foreslåede fastholdelse af udpantningsretten medføre, at visse udenretlige inddrivelsesomkostninger ikke vil kunne overvæltet på skyldneren, fordi de ikke kan siges at være rimelige og relevante, hvis de udelukkende relaterer sig til udenretlige inddrivelseskridt, der er helt overflødige som følge af udpantningsretten. Det kan f.eks. dreje sig om tilvejebringelsen af et udenretligt skriftligt eksigibelt forlig om gælden. Udpantningsretten vil fjerne behovet for et sådant forlig.

Jeg kan derfor ikke støtte forslaget og vil opfordre til, at forsyningsselskaberne forsøger sig med en intensiveret opkrævning af deres krav, dvs. en udenretlig inddrivelse. En skyldner, der er i stand til at betale sin gæld til et kommunalt ejet forsyningsselskab, har mulighed for at få afsluttet skyldforholdet tidligt i det udenretlige inddrivelsesforløb ved ganske enkelt at betale gælden, og det vil i så fald alt andet lige reducere de samlede udenretlige inddrivelsesomkostninger.